

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянт: позивач Олійник Дмитро Вячеславович,

Відповідач: голова Вищої ради юстиції,
вул. Артема, 89, м. Київ, 04050,
засіб зв'язку –тел. 2386866,
електронна пошта: zapyt@vru.gov.ua

**на постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 08 липня 2013 р.
у справі № 826/9292/13-а (суддя Амельохін В. В.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувана постанова суду першої інстанції отримана мною поштою 13.07.2013 р., а тому строки на апеляційне оскарження мають відраховуватися з наступного після цієї події дня, згідно ч. 1 ст. 103, ч. 2 ст. 186 КАС і строки на апеляційне оскарження не є пропущеними.

Постанова суду, що оскаржується, не містить переконливих доводів для відмови у заявлених позовних вимогах і підлягає скасуванню через неправильне застосування норм матеріального права.

Відмовляючи у позові суд посилається, серед іншого, на положення ст. 131 Конституції, ст. ст. 1, 2, 37, 38, 39 Закону України № 22/98-ВР «Про Вищу раду юстиції», рішення Конституційного Суду України від 21.05.2002 р. № 9-рп/2002, які регламентують питання діяльності органу, котрий взагалі не є стороною цієї справи і до якого не висунуто будь-яких позовних вимог з мого боку.

Посилаючись на ст. 21 Закону України № 22/98-ВР і п. 1 параграфу 4 глави 1 розділу I Регламенту суд робить висновок, що: *«...оскільки за результатами розгляду заяв позивача відповідач не вбачав обставин, які б свідчили про наявність передбачених частиною 5 статті 126 Конституції України підстав для звільнення згаданих суддів з посад, а також притягнення їх до дисциплінарної відповідальності, дані проекти були ним погоджені; відповідні перевірки не призначались».*

Однак, насправді у цій частині судом не наведено конкретної норми матеріального права, яка б надавала відповідачеві право одноособово «вбачати» чи «не вбачати» підстави для звільнення суддів за порушення присяги, тобто переймати на себе виключні повноваження Вищої ради юстиції, як колегіального органу. У ст. 21 Закону України № 22/98-ВР таких повноважень у відповідача немає. Також судом не зазначено – на підставі якої норми матеріального права він ототожнює «вивчення» моїх заяв у відділі по роботі зі зверненнями з рішенням колегіального органу чи з виконанням доручення голови цього органу (відповідача) членові Вищої ради юстиції, і чи дійсно відповідають такі дії відповідача положенням ст. 40 Закону України № 22/98-ВР «Про Вищу раду юстиції» та п. 3 Глави 3 (Здійснення дисциплінарного провадження стосовно суддів Верховного Суду України та вищих спеціалізованих судів) Розділу II Регламенту, а також п. 1 параграфу 4 глави 1 розділу I Регламенту, на який посилається суд.

Останнє положення Регламенту, на яке посилається суд, до того ж неправильно витлумачене, оскільки згідно цієї норми *«...Голова Ради здійснює повноваження, визначені статтями 19-21 Закону, а також: ...в порядку, передбаченому цим Регламентом, доручає членові Ради провести перевірку відомостей, викладених у пропозиціях, зверненнях, скаргах, повідомленнях».* Отже, зазначена норма Регламенту (як і відповідне положення Закону № 22/98-ВР) є імперативною, а не диспозитивною (нібито

на розсуд відповідача), як це намагається представити суд, вживаючи термін «може доручити» і відмовляючи у позові.

Положення Закону України № 393/96-ВР «Про звернення громадян», на які посилається суд, взагалі не поширюються на правовідносини, що виникли між мною і відповідачем, оскільки *«...цей Закон регулює питання практичної реалізації громадянами України наданого їм Конституцією України права вносити в органи державної влади, об'єднання громадян відповідно до їх статуту пропозиції про поліпшення їх діяльності, викривати недоліки в роботі, оскаржувати дії посадових осіб, державних і громадських органів»*. Я не звертався до відповідача чи до Вищої ради юстиції з внесенням пропозицій, відповідно до її статуту (якого до речі, немає) про поліпшення її діяльності, не викривав недоліки в її роботі і не оскаржував до ВРЮ дії як її посадових осіб, так й інших осіб. Судді, щодо яких мною подані заяви про порушення ними присяги (невиконання рішення Верховного Суду України), не є посадовими особами, отже вони не є суб'єктами владних повноважень, які здійснюють владні управлінські функції, як про це зазначено у ППВСУ № 6 від 12.06.2009 р.

Проте, навіть якщо цей Закон України № 393/96-ВР «Про звернення громадян» і підлягає застосуванню у випадках, коли не суперечить Законом України № 22/98-ВР, то судом в порушення п. 1 ч. 1 ст. 186 КАС відсутня згадка про цей довід позову, і відповідно не надано жодної правової оцінки тому, що розгляд такого звернення відбувся без моєї участі, як це передбачено ст. 18 Закону України № 393/96-ВР, враховуючи, що я бажав особисто викласти аргументи особі, що перевіряє заяву та взяти участь у перевірці поданої заяви.

Судом не зазначено –в якій частині має місце конкуренція правових норм Законів № 393/96-ВР і № 22/98-ВР і відповідно до якої норми матеріального права підлягає до застосування одна норма з вказаних законів переважно перед іншою (і чи підлягає взагалі), тобто мотиви суду побудовані виключно на припущеннях (домислах), що є порушенням вимог ст. 159 КАС.

Фактично суд першої інстанції підмінив власними домислами про нібито правомірність дій відповідача норми матеріального права, про порушення яких зазначено у позові. При цьому, правової оцінки ясно і чітко викладеним доводам позову щодо невідповідності дій відповідача положенням ст. ст. 20, 21, 26, 40 Закону України № 22/98-ВР «Про Вищу раду юстиції», ст. 18 Закону України № 393/96-ВР «Про звернення громадян» в порушення вимог зазначення мотивів неврахування окремих доказів (п. 3 ч. 1 ст. 163 КАС) в оскаржуваній постанові не надано.

Норми матеріального права, які застосовані судом (щодо повноважень Вищої ради юстиції) не регламентують правовідносини сторін і не дають підстави для відмови у позовних вимогах до голови Вищої ради юстиції з вказаних у позові підстав, а тому судове рішення підлягає скасуванню, як незаконне і необґрунтоване.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 185, 186, 202 КАС України,

ПРОШУ:

Оскаржувану постанову Окружного адміністративного суду м. Києва від 08 липня 2013 р. скасувати, ухваливши нове рішення про задоволення позову.

Додатки: копія апеляційної скарги (для відповідача); квитанція судового збору (для суду).

23 липня 2013 р.

/Апелянт Олійник Д. В./